

Arrest

nr. 286 908 van 30 maart 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. J.P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 20 maart 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 maart 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P.J.P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Pakistaanse nationaliteit te hebben en te zijn geboren op X.

1.2. Verzoeker dient op 30 januari 2023 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 30 januari 2023 een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats.

1.4. Verzoeker wordt op 23 februari 2023, middels videoconferentie, gehoord door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.5. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 9 maart 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Pakistaan afkomstig uit Sialkot in de Punjab. In augustus 2021 kreeg u het, tijdens het snookeren, aan de stok met een groepje jongeren uit uw buurt. Een vijftiendertig dagen later was u samen met een aantal vrienden op straat en werd u door dezelfde jongeren aangevallen. U ging naar de politie maar er werd geen "FIR" (First Information Report) opgemaakt omdat u geen zichtbare verwondingen had. Later probeerde u met uw belagers een verzoening te regelen. Zij lieten uitschijnen dat zij op uw poging tot verzoening wilden ingaan maar toen u op de afgesproken plaats kwam werd u opnieuw door hen geslagen. Omdat uw verwondingen niet al te ernstig waren ging u niet naar de politie. Op 10 maart 2022 ging u samen met uw vader naar de ouders van uw belagers om hen te vragen dat zij tussenkwamen om het geweld ten aanzien van u te doen ophouden. Zij zeiden echter dat zij niets konden doen. Op de terugweg werd jullie voertuig tegengehouden en werd u met flessen en stokken toegetakeld, waarna u naar het ziekenhuis werd gebracht. Vervolgens ging u samen met uw vader naar de politie om een klacht in te dienen. De politie maakt een "FIR" op en de beklagden werden opgepakt en vervolgens op borg vrijgelaten. Na het indienen van de klacht kreeg u opnieuw bedreigingen en besloot u onder te duiken bij verwanten in Lahore. Na enkele maanden dacht u dat de situatie veilig was en besloot u terug te keren naar Sialkot. Onmiddellijk bij aankomst werd uw woonst beschoten en besloot u onder te duiken in het huis van uw grootmoeder zaliger. Op aanraden van uw vader besloot u uiteindelijk om Pakistan te verlaten. U nam een vlucht vanuit Pakistan naar Uganda en van daar uit reisde u naar Rwanda. Met een vals Spaans paspoort reisde u verder naar België, waar u een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter ondersteuning van dit verzoek legde u een "FIR", documenten betreffende uw ziekenhuisopname en foto's neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid met betrekking tot uw identiteit en/of uw nationaliteit door valse informatie of valse documenten te verstrekken of door informatie of relevante documenten die een negatieve invloed op de beslissing hadden kunnen hebben, achter te houden, rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u Pakistan diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie en dat u bij een eventuele terugkeer naar Pakistan alsnog dergelijk bedoelde vrees meent te moeten koesteren of een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals gedefinieerd in de Wet over de Subsidiaire bescherming.

De door u geschetste problemen zijn immers eerder van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard, namelijk oplopende gewelddadige confrontaties met een rivaliserende jongerengroep, en ressorteren niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in het verlenen van internationale bescherming aan personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille hun nationaliteit, ethnie, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. U verklaarde immers politiek niet actief te zijn, nooit problemen met de autoriteiten te hebben gehad en tot de religieuze meerderheid van het land te behoren.

Naast het onderzoek of u in aanmerking komt om internationale bescherming te verkrijgen middels het Vluchtelingenverdrag, dient het Commissariaat-generaal in uw geval ook na te gaan of u bij een eventuele terugkeer naar Pakistan een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende

behandeling of bestraffing zoals bepaald in Artikel 48/4 §2 b). In casu heeft u echter niet aannemelijk gemaakt dat u tegen het geweld, waarvan u verklaarde het slachtoffer te zijn, geen beroep kunt doen op een bescherming van de Pakistaanse autoriteiten en dat de Pakistaanse overheid u een redelijke bescherming zou ontzeggen. Na de feiten die plaatsvonden op 10 maart 2022 kon u probleemloos klacht indienen en u verklaarde tevens dat uw belagers werden opgepakt. Dat zij uiteindelijk op borg werden vrijgelaten is eigen aan de normale procesgang en wijst er geenszins op dat de Pakistaanse autoriteiten onwillig zouden zijn om u een redelijke bescherming te geven. Uw verklaring dat u zich na de bedreigingen niet meer tot de politie heeft gewend omdat uw belagers werden vrijgelaten kan aldus niet worden weerhouden (zie notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). In hetzelfde verband kan nog worden aangestipt dat het opmerkelijk is dat u niet op de hoogte bent of de zaak die u aanhangig heeft gemaakt al dan niet werd afgesloten. En u bijgevolg niet kon weten of de Pakistaanse autoriteiten uw zaak niet verder wilden opvolgen. Het louter feit dat uw aanvallers op borg werden vrijgelaten is aldus geen reden waarom u zich, bij verdere bedreigingen, niet opnieuw tot de politie wil of kan wenden.

Voorts heeft u ook geen elementen aangehaald waarom u zich niet elders in Pakistan zou kunnen vestigen om aan uw problemen, die louter van lokale aard zijn, te ontkomen. U heeft immers een aantal maanden probleemloos in Lahore gewoond en toen u terug naar huis terugkeerde ging u bij een verwant in de buurt van Sialkot maar in hetzelfde district onderduiken. Gezien u geen problemen heeft gekend in Lahore en u zich veilig voelde bij een verwant die in de ruime omgeving van Sialkot maar in hetzelfde district woonde (zie notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6), is er geen enkele reden waarom u zich niet in een andere grote stad buiten het district Sialkot of buiten de Punjab zou kunnen vestigen om aan uw lokale problemen te ontkomen. Uw verklaring waarom u zich niet elders in Pakistan zou kunnen vestigen, namelijk dat u het moeilijk heeft en elders in Pakistan niemand kende, kan in casu niet worden weerhouden. U bent immers een gezonde jongeman van wie kan worden verwacht dat hij zich elders in Pakistan kan vestigen en daar ook een bestaan kan uitbouwen.

Tot slot bent u niet in het bezit van enig identiteitsdocument die uw nationaliteit en identiteit kan aantonen. Nochtans beweerde u dat uw identiteitsdocumenten zich in Pakistan bevinden. Gezien u wel de moeite deed om een FIR, documenten van het ziekenhuis en foto's van uw verwondingen te laten overkomen, is het eerder bevreemdend te noemen dat u er niet aan heeft gedacht om ook uw identiteitsdocumenten te laten opsturen.

Wat betreft de documenten die u wel heeft voorgelegd, dient te worden opgemerkt dat het "FIR" zou kunnen aantonen dat u problemen kende in Pakistan en de politie daarvan ook nota nam, doch het document toont geenszins aan dat de autoriteiten u een redelijke bescherming zouden ontzeggen. Bovendien kan nog worden aangestipt dat niet met zekerheid kan worden gesteld dat u de persoon bent die in het "FIR" wordt vermeld. Zoals hierboven reeds werd opgemerkt bent u immers niet in het bezit van een identiteitsdocument waarmee uw naam kan worden gecontroleerd. Bovendien dient ook gewezen op de aan uw dossier toegevoegde informatie waaruit blijkt dat Pakistaanse documenten sowieso een beperkte bewijswaarde hebben, gezien de hoge graad van corruptie in het land. Dezelfde opmerkingen kunnen worden gemaakt over de ziekenhuisdocumenten en de foto's die u neerlegde.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie **EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation van oktober 2021** beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_10_EASO_COI_Report_Pakistan_Security_situation.pdf of https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_pakistan_security_situation_20211027.pdf) blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen

een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar in het algemeen op enkele lokale uitzonderingen na heeft verdergezet. Zo is er in Pakistan sprake van een verdere daling in het aantal veiligheidsincidenten voor het jaar 2020. De cijfers van de eerste zeven maanden van 2021 wijzen op een toename van het aantal incidenten en burgerslachtoffers in vergelijking met dezelfde periode in 2020. Volgens experts wordt de periode 2020-2021 gekenmerkt door veranderde terreurtactieken, de hereniging van de Pakistaanse Taliban, en een toename in spanningen tussen soennieten en sjiieten. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's tot op heden problematisch blijft, waarbij het aantal incidenten en slachtoffers gestaag toeneemt. Het noordwesten van Pakistan wordt terug geteisterd door opflakkerend geweld, voornamelijk gepleegd door militanten. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend kan zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

De provincie Punjab, gelegen in het oosten van Pakistan, wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. De Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP) zijn actief in de provincie. Voorts blijkt dat anti-India groepen zoals Jaish-e Muhammad (JeM) en militanten uit Balochistan aanwezig zijn in Punjab.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie de dichtst bevolkte regio van Pakistan is en ruw geschat 110 miljoen inwoners heeft, waarvan meer dan de helft in rurale gebieden leeft. Volgens ACLED werden er in 2020 33 veiligheidsincidenten gemeld. PIPS registreerde in dezelfde periode 7 aanvallen die door gewapende groeperingen uitgevoerd werden. PICSS registreerde voor deze periode 10 incidenten. Tijdens de eerste helft van 2021 vonden er volgens ACLED 82 gewelddadige incidenten plaats, terwijl PIPS melding maakt van 11 en PICSS van 26 veiligheidsincidenten. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Punjab in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Hoewel er een lichte stijging was van het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers in 2020 en 2021, bleef het totaal aantal slachtoffers in de gehele provincie beperkt.

Verder wordt melding gemaakt van veiligheidsoperaties van de CTD van Punjab gericht tegen militanten, waarbij diverse (vermoedelijke) leden van militante organisaties gearresteerd of gedood werden. In 2021 werden verschillende leden van militante organisaties met oorsprong in Afghanistan die verantwoordelijk waren voor een aantal aanslagen in 2020, gearresteerd door de CTD. Het gros van de in Punjab geregistreerde incidenten vond plaats in Lahore, de provinciale hoofdstad van Punjab en de tweede grootste stad van het land en in Rawalpindi.

Er wordt geen melding gemaakt van een interne of externe ontheemding binnen of buiten de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de

artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie COI Focus: Pakistan – Behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten van 12 juni 2019, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/behandeling-van-terugkeerders-door-hun-nationale-autoriteiten>), blijkt bovendien niet dat verzoekers om internationale bescherming die verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat afgewezen verzoekers bij een terugkeer naar Pakistan gescreend en ondervraagd kunnen worden door de FIA om na te gaan of zij gezocht worden voor criminele feiten in Pakistan. Dit onderzoek omvat onder meer mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving. Indien blijkt dat de betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving of gezocht wordt voor criminele feiten in Pakistan kan hij aangeklaagd worden. Uit het gegeven dat verzoekers bij een terugkeer naar Pakistan mogelijk strafrechtelijk vervolgd kunnen worden wegens het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande mensenhandel of –smokkel of migratie te handhaven. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat overtredingen van de immigratiewetgeving, gaande van het illegaal uitreizen tot mensensmokkel, naargelang de ernst van de inbreuk bestraft kunnen worden met een boete en/ of een gevangenisstraf die kan oplopen tot vijf jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Voorts dient erop gewezen te worden dat verschillende onafhankelijke en betrouwbare (inter-)nationale (mensenrechten)organisaties, waaronder Amnesty International, Human Rights Watch en UNHCR in de afgelopen jaren geen melding hebben gemaakt van eventuele moeilijkheden die Pakistaanse staatsburgers (detentie, mishandeling, foltering) bij of na een gedwongen verwijdering naar hun land van herkomst ondervinden. De Britse asielinstanties bleken weliswaar een beperkt aantal klachten te hebben ontvangen van personen die beweerden slecht behandeld te zijn door de luchthavenautoriteiten, doch deze klachten betroffen hoofdzakelijk afpersing en hadden geen betrekking op mishandeling of het gebruik van fysiek geweld door de Pakistaanse autoriteiten. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de Dienst Vreemdelingenzaken, na melding van enkele sporadische incidenten op de luchthaven te Karachi en Lahore, voorzichtig te werk gaat bij het repatriëren van Pakistaanse staatsburgers naar hun land van herkomst en de nodige (preventieve) maatregelen neemt. De schaarse berichten omtrent incidenten bij gedwongen verwijderingen naar Pakistan zijn niet van dien aard om te stellen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat Pakistaanse staatsburgers die gedwongen verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de d/e uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, § 1, eerste lid, 62 en 74/17, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1.A, § 2 en 33 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker citeert de door hem geschonden geachte bepalingen, waarna hij tevens een theoretische omkadering hiervan verschaft.

Verzoeker vat de motieven van de bestreden beslissing samen.

Verzoeker bevestigt dat hij met een vals Spaans paspoort reisde, doch benadrukt dat hij zijn ware identiteit meteen heeft gemeld. Hij legt thans ter ondersteuning van zijn identiteit kopieën neer van zijn identiteitskaart en rijbewijs, dewelke hij vanuit Pakistan heeft ontvangen. Hij benadrukt dat zijn paspoort werd afgenomen door de smokkelaar. Verzoeker stelt dat aldus genoegzaam blijkt dat verzoeker de Pakistaanse nationaliteit heeft en afkomstig is uit Sialkot, zodat het motief dienaangaande de bestreden beslissing niet kan schragen.

Verzoeker acht het verder contradictoir dat de commissaris-generaal stelt dat een nood aan internationale bescherming niet aannemelijk wordt gemaakt, doch dat tevens een intern vluchtalternatief wordt onderzocht. Door dit te onderzoeken, geeft de commissaris-generaal impliciet aan dat verzoeker een gegronde vrees voor zijn leven, fysieke integriteit of vrijheid heeft. Verzoeker stelt dat de drie cumulatieve voorwaarden voor een intern vluchtalternatief niet werden onderzocht, waarbij met name niet werd onderzocht of verwacht kan worden dat verzoeker zich elders in een grote stad zou vestigen.

Verzoeker stelt dat de problemen in ernst toenamen en dat de geboden bescherming door de Pakistaanse autoriteiten niet doeltreffend was. Bij de tweede klacht werd wel een First Information Report (hierna: FIR) opgesteld, maar omdat de geweldplegers kinderen van politici zijn en van de politieke partij Noon League, die federaal aan de macht is, werden zij op borg vrijgelaten, waarbij ook twee bemiddelingspogingen mislukten. Er is niet onderzocht of de eerdere onderduikadressen van verzoeker thans nog als afdoende gelden. De commissaris-generaal heeft niet aangegeven dat het eerste vluchtadres, bij familie, als definitieve oplossing kan gelden, waarbij het tweede vluchtadres, bij verzoekers grootmoeder, wegens haar overlijden, geen optie meer is. Verzoeker acht het argument dat hij een gezonde jongeman is, niet afdoende.

Verzoeker benadrukt de politieke connecties van zijn agressoren, waarbij hij ook aangaf dat hij naar de rechtbank stapte, maar dat die weigerde te helpen, zodat de vraag of de procedure tegen zijn agressoren nog loopt ongerijmd is. De politieke connecties impliceren dat de problemen niet louter interpersoonlijk van aard zijn, doch wel dat er sprake is van politieke redenen, in vluchtelingrechtelijke zin. Verzoeker gaat in op het EUAA "*Country of Origin Information Report Pakistan: Security Situation*" van oktober 2021, waaruit blijkt dat het gerechtelijke apparaat geen effectieve bescherming kan bieden wegens gebrekkige capaciteit en door politieke invloed.

Verzoeker acht zijn verklaringen samenhangend, consistent en geloofwaardig.

Verzoeker geeft verder aan dat hij zijn beschermingsverzoek niet steunt op enig willekeurig geweld omwille van een gewapend conflict in zijn land van herkomst.

2.2. Verzoeker voert ter ondersteuning van zijn verzoekschrift volgende stukken toe:

- EUAA "*Country of Origin Information Report Pakistan: Security Situation*" van oktober 2021, met consulteerbare hyperlink;
- kopie van identiteitskaart;
- kopie van rijbewijs;
- verklaringen, afgelegd ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 31 januari 2023;
- vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 31 januari 2023;
- notities van persoonlijk onderhoud door het CGVS dd. 23 februari 2023.

3. Aanvullende nota's

De commissaris-generaal heeft op 23 maart 2023, overeenkomstig artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota overgemaakt. Hij betreft deze nota op de veiligheidssituatie in Pakistan en voegt hierbij volgend rapport: COI Focus Pakistan: Security situation van 28 februari 2023.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het

onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, aangezien hij deze inhoudelijk bekritiseert. Derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht voldaan. De inhoudelijke kritiek, die verzoeker op de motieven uit, houdt in dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. X)

4.4. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM en artikel 74/17, § 1, van de Vreemdelingenwet worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

5. De beoordeling

5.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

5.1.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer te worden gedood door een groep jongeren, wiens familie zijn gelinkt aan de Noon League partij, met wie hij ruzie kreeg tijdens een avondje snookeren en die hem aanvielen. Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het gestelde in het feitenrelaas in de bestreden beslissing, dat door verzoeker niet betwist wordt.

5.1.2. In de bestreden beslissing werd terecht als volgt gemotiveerd: *“De door u geschetste problemen zijn immers eerder van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard, namelijk oplopende gewelddadige*

confrontaties met een rivaliserende jongerengroep, en ressorteren niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in het verlenen van internationale bescherming aan personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille hun nationaliteit, ethnie, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. U verklaarde immers politiek niet actief te zijn, nooit problemen met de autoriteiten te hebben gehad en tot de religieuze meerderheid van het land te behoren.” Door in zijn verzoekschrift louter te benadrukken dat het groepje jongeren politieke connecties heeft – waarbij kan worden opgemerkt dat verzoeker tijdens zijn interview bij de DVZ verklaarde dat zijn drie van de zeven agressoren contact hadden met of familie waren van politici – brengt hij de door de commissaris-generaal gedane beoordeling niet aan het wankelen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het loutere gegeven dat enkele van zijn aanvallers familieleden waren van politici, zou volstaan opdat kan worden gesteld dat hij een vrees voor vervolging koestert omwille van zijn politieke overtuigingen. Verzoeker heeft nergens voorgehouden dat hij politiek actief zou zijn, noch dat de aanleiding van de ruzie zou zijn gelegen in een, al dan niet toegeschreven, politiek motief. De enkele omstandigheid dat enkele van de jongeren familie zijn van politici van de federaal regerende partij, zonder enige verdere specificering, volstaat niet om een voldoende concrete link met de gronden van vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

5.1.3. De commissaris-generaal heeft vervolgens terecht onderzocht of verzoekers vluchtrelaas aanleiding kan geven tot de subsidiaire beschermingsstatus, op grond van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, met name omdat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

5.1.4. De Raad treedt de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat verzoeker (i) niet aantoonde dat hij zich niet kan beroepen op de bescherming van de Pakistaanse autoriteiten en (ii) niet aantoonde dat hij zich niet elders in Pakistan kan vestigen om te ontkomen aan zijn problemen, die louter lokaal van aard zijn.

5.1.5. De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden toegekend bij gebrek aan nationale bescherming. Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij alle, in zijn individuele omstandigheden, redelijke en nuttige beschermingsmogelijkheden vanwege de overheid heeft uitgeput. Overeenkomstig artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet deze bescherming doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt deze in het algemeen geboden wanneer de actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft. Evenwel betekent dit niet dat de bescherming door de overheid absoluut moet zijn of bescherming moet bieden tegen alle door niet-overheidsactoren gepleegde feiten en volstaat het dat redelijke maatregelen zijn genomen. De verplichting van de overheid om haar burgers te beschermen houdt echter geen resultaatsverbintenis in.

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoonde dat de Pakistaanse overheden geen bescherming kunnen of willen bieden met betrekking tot de door hem ingeroepen problemen met de groep jongeren noch dat hij geen toegang zou hebben tot overheidsbescherming in de zin van artikel 48/5 § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: *“In casu heeft u echter niet aannemelijk gemaakt dat u tegen het geweld, waarvan u verklaarde het slachtoffer te zijn, geen beroep kunt doen op een bescherming van de Pakistaanse autoriteiten en dat de Pakistaanse overheid u een redelijke bescherming zou ontzeggen. Na de feiten die plaatsvonden op 10 maart 2022 kon u probleemloos klacht indienen en u verklaarde tevens dat uw belagers werden opgepakt. Dat zij uiteindelijk op borg werden vrijgelaten is eigen aan de normale procesgang en wijst er geenszins op dat de Pakistaanse autoriteiten onwillig zouden zijn om u een redelijke bescherming te geven. Uw verklaring dat u zich na de bedreigingen niet meer tot de politie heeft gewend omdat uw belagers werden vrijgelaten kan aldus niet worden weerhouden (zie notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). In hetzelfde verband kan nog worden aangestipt dat het opmerkelijk is dat u niet op de hoogte bent of de zaak die u aanhangig heeft gemaakt al dan niet werd afgesloten. En u bijgevolg niet kon weten of de Pakistaanse autoriteiten uw zaak niet verder wilden opvolgen. Het louter feit dat uw aanvallers op borg werden vrijgelaten is aldus geen reden waarom u zich, bij verdere bedreigingen, niet opnieuw tot de politie wil of kan wenden”*.

Verzoeker herhaalt dat de politie een eerste keer geen FIR wilde opstellen, omdat er geen sprake was van zichtbare verwondingen, doch dat de politie de tweede keer, toen er wel verwondingen zichtbaar waren, wel een FIR opstelde. Verzoeker stelt thans dat zijn geweldplegers op borg werden vrijgelaten omdat zij kinderen van de Noon League partij zijn, doch de Raad stelt vast dat dit een nieuw betoog betreft, waarbij verzoeker geen aannemelijke verklaring biedt voor de reden waarom hij dit niet eerder heeft vermeld. Noch uit een lezing van het verslag van het interview bij DVZ, noch uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, blijkt dat verzoeker heeft verklaard dat de geweldplegers enkel op borg werden vrijgelaten omdat zij politieke connecties hadden. Gevraagd waarom de jongeren werden vrijgelaten, stelde verzoeker enkel dat dit kwam omdat iemand voor hen borg kon staan (zie notities persoonlijk onderhoud, NPO, p. 10). De commissaris-generaal stelde terecht dat vrijlating op borg behoort tot de normale procesgang en als dusdanig dan ook geen indicatie is dat de Pakistaanse autoriteiten onwillig zouden zijn om verzoeker redelijke bescherming te bieden. Verder blijkt niet dat de Pakistaanse rechtbank zou hebben geweigerd om verzoeker te helpen. Verzoeker verwijst ter ondersteuning van dit betoog naar pagina 10-11 van de notities van zijn persoonlijk onderhoud, doch de Raad dient vast te stellen dat verzoeker enkel verklaarde dat de ouders van de jongeren kwaad waren omdat zij door verzoeker naar de rechtbank moesten en dat zij verzoeker dan ook niet wilden helpen (zie NPO, p. 10). Zoals de commissaris-generaal terecht aangaf, is verzoeker blijkens zijn eigen verklaringen niet op de hoogte van de stand van zaken van zijn klacht bij de Pakistaanse autoriteiten, zodat hij ook niet weet of de autoriteiten zijn zaak al dan niet verder wilden opvolgen. Van een verzoeker die vreest om zijn leven, mag nochtans worden verwacht dat hij het nodige doet om op de hoogte te blijven van de stand van zaken van zijn problemen, *quod non in casu*. Het verder louter citeren uit algemene landeninformatie, waaruit blijkt dat het Pakistaanse gerecht te kampen heeft met gebrekkige capaciteit en vatbaar is voor politieke inmenging en corruptie, volstaat evenmin om aan te tonen dat de Pakistaanse autoriteiten niet langer in staat zijn doeltreffende en niet-tijdelijke bescherming te bieden. Dat het Pakistaanse gerecht kampt met uitdagingen en tekortkomingen, is op zichzelf onvoldoende zwaarwichtig. De Raad benadrukt nogmaals dat de bescherming door de overheid niet absoluut moet zijn of bescherming moet bieden tegen alle door niet-overheidsactoren gepleegde feiten en dat het volstaat dat redelijke maatregelen zijn genomen.

5.1.6. Aangezien, in verzoekers individuele omstandigheden niet aangetoond is dat er geen overheidsbescherming voorhanden is, kunnen de problemen met niet-overheidsactoren niet beschouwd worden als ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

5.1.7. Alleszins brengt verzoeker evenmin concrete elementen aan, die afbreuk doen aan de pertinente beoordeling in de bestreden beslissing dat: *“Voorts heeft u ook geen elementen aangehaald waarom u zich niet elders in Pakistan zou kunnen vestigen om aan uw problemen, die louter van lokale aard zijn, te ontkomen. U heeft immers een aantal maanden probleemloos in Lahore gewoond en toen u terug naar huis terugkeerde ging u bij een verwant in de buurt van Sialkot maar in hetzelfde district onderduiken. Gezien u geen problemen heeft gekend in Lahore en u zich veilig voelde bij een verwant die in de ruime omgeving van Sialkot maar in hetzelfde district woonde (zie notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6), is er geen enkele reden waarom u zich niet in een andere grote stad buiten het district Sialkot of buiten de Punjab zou kunnen vestigen om aan uw lokale problemen te ontkomen. Uw verklaring waarom u zich niet elders in Pakistan zou kunnen vestigen, namelijk dat u het moeilijk heeft en elders in Pakistan niemand kende, kan in casu niet worden weerhouden. U bent immers een gezonde jongeman van wie kan worden verwacht dat hij zich elders in Pakistan kan vestigen en daar ook een bestaan kan uitbouwen”*. Verzoeker stelt dat niet werd onderzocht of redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich elders in een grote stad kan vestigen, doch hiermee gaat hij voorbij aan de beoordeling van de commissaris-generaal dat verzoeker een jongeman is, die in goede gezondheid verkeert, zodat mag worden aangenomen dat hij elders in Pakistan een bestaan kan uitbouwen. De Raad kan ook enkel vaststellen dat verzoeker zelf geen concrete elementen aandraagt, op grond waarvan zou kunnen worden vastgesteld dat verzoeker zich niet elders in Pakistan zou kunnen vestigen. De loutere omstandigheid dat zijn grootmoeder thans is overleden en zijn verblijf bij zijn familie in Lahore slechts tijdelijk was, volstaat niet.

5.1.8. De Raad stelt vast dat verzoeker de door de commissaris-generaal gedane beoordeling van de door hem neergelegde bewijsstukken onbesproken laat.

5.1.9. Bovenstaande vaststellingen, volstaan opdat verzoekers beschermingsverzoek niet kan leiden tot het toekennen van internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 48/4 § 2 a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het motief in de bestreden beslissing dat verzoeker

niet in het bezit is van enig identiteitsdocument dat zijn nationaliteit en identiteit kan aantonen, wordt als overtollig beschouwd, zodat een onderzoek hiervan zich niet opdringt.

5.2. De beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

5.2.1. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

5.2.2. De commissaris-generaal heeft in de bestreden beslissing een analyse gemaakt van de veiligheidssituatie, dewelke hij middels zijn aanvullende nota van 23 maart 2023 heeft geactualiseerd. In de aanvullende nota wordt als volgt gemotiveerd:

“COI Focus Pakistan: Security situation van 28 februari 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_pakistan._security_situation_20230228.pdf
Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvonden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd werden. De aard van het gebruikte geweld zorgde er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vonden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormden religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen waren echter eerder de uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de veiligheidssituatie in Pakistan in 2021 en 2022 verslechterd is ten opzichte van de jaren daarvoor. De cijfers voor 2021 en 2022 wijzen op een toename van zowel het aantal incidenten als burgerslachtoffers in vergelijking met 2020. Er was sprake van veranderde terreurtactieken, de hereniging van de Pakistaanse Taliban, de opkomst van ISKP, en een toename in spanningen tussen soennieten en sjiieten, welke een toename van aanslagen in het land tot gevolg hadden. Daarnaast had de machtsovername door de taliban in buurland Afghanistan een impact gehad op het geweld in Pakistan. Het noordwesten van Pakistan werd geteisterd door opflakkerend geweld, voornamelijk gepleegd door militanten van Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP) en in mindere mate door ISKP. De meeste veiligheidsincidenten vonden plaats in de provincies Khyber Pakhtunkwa en Balochistan. Het conflict is eerder lokaal van aard en speelt zich hoofdzakelijk af in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Andere regio's in Pakistan werden veel minder getroffen door veiligheidsincidenten, zoals bijvoorbeeld in de provincies Punjab, Islamabad en Gilgit-Baltistan, waar het aantal burgerslachtoffers eveneens daalde.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend kan zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in het land van herkomst van verzoeker, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar hij afkomstig is. Gezien de verklaringen van verzoeker met betrekking tot zijn herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

De provincie Punjab in het oosten van Pakistan wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. Naast de TTP waren ook anti-India groepen zoals Jaish-e Muhammad (JeM) en militanten uit Balochistan aanwezig in Punjab. Punjab is de dichtstbevolkte provincie van Pakistan en had in 2017 een geschat inwonersaantal van bijna 110 miljoen inwoners. Meer dan de helft daarvan leeft in rurale gebieden.

Volgens ACLED werden er in 2022 76 veiligheidsincidenten gemeld, waarvan drie incidenten werden gecodeerd als 'explosions/remote violence' en 58 incidenten als 'violence against civilians'. PIPS registreerde in dezelfde periode drie aanvallen die door gewapende groeperingen uitgevoerd werden tegenover vijf in 2021. PICSS registreerde voor deze periode drie incidenten in vergelijking met tien in 2021. Er kan een daling worden vastgesteld van zowel het aantal incidenten als van het aantal burgerslachtoffers in 2022. Het geweld dat plaatsvond is in hoofdzaak doelgericht van aard, waarbij veiligheidsdiensten en de overheid in het algemeen de voornaamste doelwitten waren. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Punjab in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Verder wordt melding gemaakt van 25 anti-terreuroperaties van de CTD van Punjab gericht tegen militanten, waarbij diverse (vermoedelijke) leden van militante organisaties zoals TTP, ISKP en al-Qaida gearresteerd werden.

Het merendeel van de geregistreerde incidenten vond plaats in Rawalpindi en Lahore.

Er was geen informatie voorhanden over interne of externe ontheemding veroorzaakt door een conflict binnen of buiten de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging."

5.2.3. In het licht van de voorliggende actuele objectieve landeninformatie, wordt de analyse van de commissaris-generaal door de Raad overgenomen. De Raad concludeert samen met de commissaris-generaal dat er actueel in de provincie Punjab geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze stad louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker – die in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk aangeeft dat hij zijn beschermingsverzoek niet heeft ingediend omwille van enig willekeurig geweld ingevolge een gewapend conflict – brengt geen concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie in een ander daglicht stelt. De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de provincie Punjab. Evenmin beschikt de Raad over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

5.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg verzoeker de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Urdu machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

5.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. DENIES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES